

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց
Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Մտեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonComercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առևտ նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

4706

895 U

L - 30

2003

19

ՃԱՓՈԽԱԿԱՆ ՀԵՔԵԱԹ

330/
II

ԼԵԶՈՒՆ ԿՏՐԱԾ
ԾԻՏԻԿԸ

578

所版
有權

圖書
館藏

ՀԱՅ. ՀԱՅՐԱՅԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՊՈԼԻΤԻԿԱԿԱՆ
7/ХI-1922
Հայութ և մասնակիան
Ա. ՄԱԿԱՐՅԱՆԻ ԱՎՀԱՆ

ՀԱՅ. ԹՈՒՐԻՄԵԽԱՆ

բարգմանուրին

Էլեկտրոպեն. Հ. Աղանյանց, Թիֆլ. Պոլիցեյսկայ ԼԻՏ. ԼԵՎԻՏ ՏԻՖԼԻՍ

ԼԵԶՈՒՆ ԿՏՐԱԾ ՇԻՏԻԿԻ

Վաղուց պատահած բանէ...
Ասում են՝ մի չար պառաւ ու-
զում է ճերմակեղէնը օսլայի.
մի քիչ օսլայ է դնում ամա-
նի մէջ:

Հարևանի ձեռնասովոր ծի-
տը գնում է օսլան կտցահա-
րում։ Պառաւը վրայ է հաս-
նում։

— «Այդու անպիտան արա-
րած...» բարկանում է վրէն ու
բռնում է լեզուն կտրում։

Ծիտիկը թռչում է գնում։
Հարևանուհին լսում է, որ իր
սիրելի ծիտիկի լեզուն կտրել
են։ Սաստիկ վշտանում է. վեր
է կենում իր մարդու հետ
ճամփայ է բռնում, սար ու
ձոր ընկնում, որ իմանայ թէ
որ կողմը թռաւ իր ծիտիկը։

Մարդ ու կնիկ գնում են
ու ձեն տալի:

—Ո՞րտեղ է լեզուն կտրած
ծիտիկը: Լեզուն կտրած ծի-
տիկը ո՞րտեղ է կենում:

Վերջապէս գտնում են ծի-
տիկի տունը:
Ծիտիկը որ
տեսնում է իր
հին տէրն ու

տիրուհին իրեն տես են եկել՝
ուրախանում, աշխարհքով մին
է լինում։ Ներս է հրաւիրում,
շնորհակալութիւն է անում ա-
ռաջւան տեսած լաւութիւն-
ների համար ու պատիւ է տա-
լի։ Մեղան է բաց անում. Էն-
քան ձուկն ու գինի է լցնում,
որ էլ դատարկ տեղ չի մնում։
Կինը, որդիքն ու թոռներն էլ
ոտի վրայ՝ ծառայում են։
Վերջը ինքն էլ բաժակը մի
կողմն է շպրտում ու վեր կե-
նում ծտապարի պար գալի։
Ու էսպէս ուրախ անց են

կացնում ամբողջ օրը:
իրիկունը որ ընկ-
նում է՝ պառաւները
խօսք են բացա-
նում, թէ ի-

ըենց տուն
գնալու ժամա-
նակն է։ Էստեղ ծի-
տիկը գնում է երկու ուռի
զամբիւղ է բերում։ Ասում է.
—Այ էս երկու զամբիւղը,
մինը թեթև միւսը ծանր։ որը
կուզէք՝ ընտրեցէք ձեզ համար։

Հիւրերը թէ՝
—Մենք պառաւ մարդիկ
ենք. բեր մեզ թեթևը տուր,
աւելի լաւ է՝ հեշտ կըտանենք.
ծանրն ինչ ենք անում:
Առնում են թեթև զամբիւղն

ու վերադառնում տուն:

Տանը ասում են.

—Բեր մի բաց անենք, տես-
նենք ինչ կայ մէջը:

Բաց են անում — ի՞նչ են
տեսնում, էլ ոսկի, էլ արծաթ,
էլ անգին քար, էլ թօփերով
մետաքսեղէն... Էն տեսակ մի
բան, որ իրենց օրում խսկի
մտքներովն էլ չեն անցկացրել:
Քանի հանում են, էնքան տ-
ւելի շատ է մնում մէջը:

Անվերջ-անհատնում:

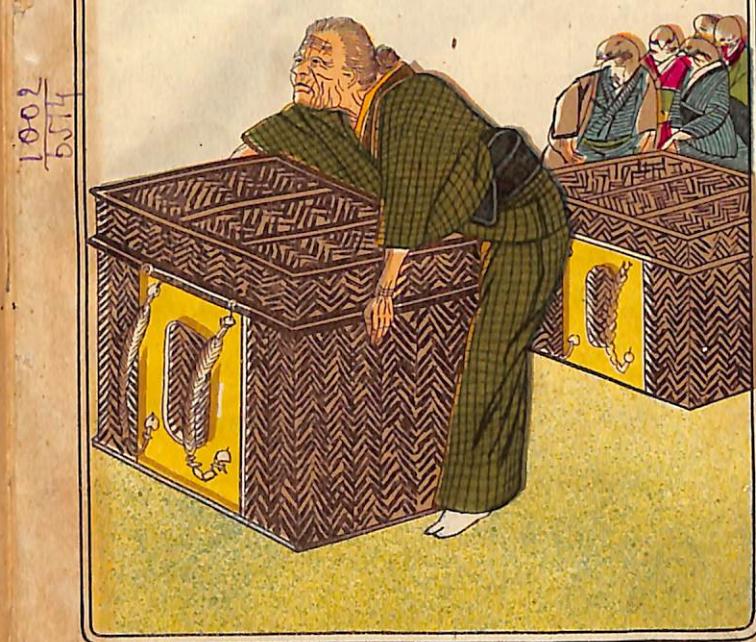
Ու միանգամից հարստա-
նում են:

Ես բանը լսում է ծիտիկի լեռուն կտրող չար պառաւը: Նախանձում է հարևանների բախտին: Հարց ու փորձ է անում թէ որտեղ է կենում լեզուն կտրած ծիտիկը, տեղն ու ճամփէն սովորում է:

—Ես էլ կերթամ ծիտիկի մօտ. ասում է ու ճամփայ ընկնում: Գնում է գտնում: Դարձեալ ծիտիկը երկու զամբիւղ է բերում ու ասում.

—Ահա երկու զամբիւղ, մինը ծանր, միւսը թեթև, որն ուզում ես ջոկի քեզ համար:

Պառաւը միտք է անում՝ որ միջի գանձն ինչքան շատ լինի՝ զամբիւղն էլ էնքան ծանր կըլինի. ասում է—բեր ծանր զամբիւղը տուր ինձ:

Շալակում է ծանր զամ-
բիւղն ու ճամփայ ընկնում
դէպի տուն:

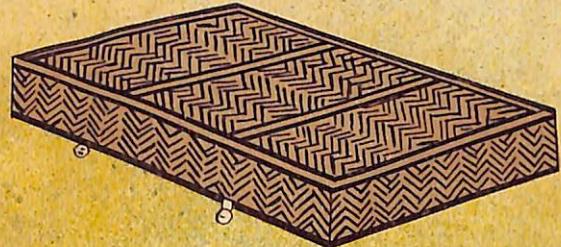
Զամբիւղը քարի պէս ծանր
է լինում — տանելը դժար: Տըն-
քալով տանում է:

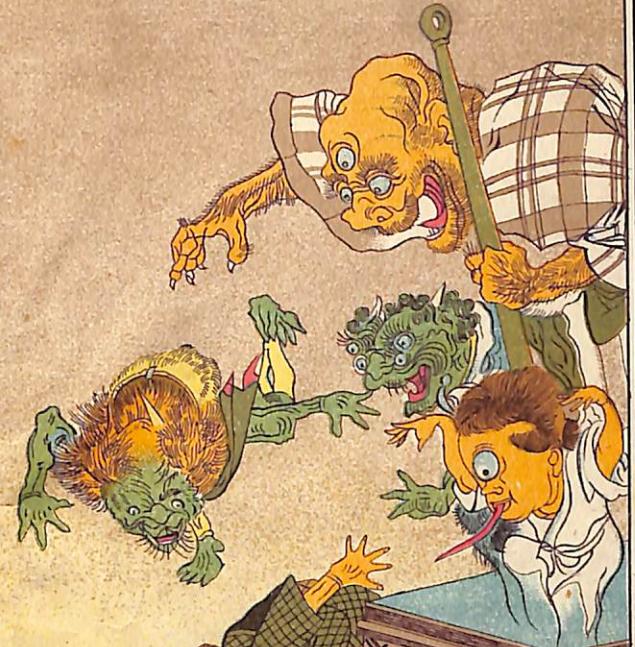
Ծիտիկները ետևից մտիկ
են անում ու ծիծաղում։

Տանում է տուն։ Տանում է,
ագահ-ագահ։ բաց է անում։

Բաց է անում թէ չէ աղ-
մուկով դուրս են թափում
այլանդակ—անձոռնի չար ո-
գիները—տեղն ու տեղը խեղ-
դում չար պառաւին։

Л. А. Попова Г. В. А.
7/11 - 1922
Изданъ на Мясниковъ
Иванъ Чаръчъ

ՄԱՆԿԱՆ ԵՎ ԴՐԱՆԱՐԱՆ

№ 14

ՀՊԱՏ.

ԽԵՆ. ԹՈՒԹՈՒԵԼԻ ԵՎ ԼԵՎ.

40 հոդ.

4706

0008914

2013

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0008914

